

Første søndag efter påske 2024 – konfirmation

Salmer: 754, 536, 192, 234, 15

ApG 2, 22-28; Joh 21, 15-19

I dag er en stor og festlig dag, men det er også en alvorens dag, for I er på vej til at blive voksne, og jeg er sikker på, at den glæde, som alle vi omkring jer er fyldt af, også rummer en flig af bekymring for, hvordan det skal gå jer, for sådan er det at være forældre. Jeg har det store privilegium at være den, der skal forkynde for jer, at hér er vi samlet i troen på Gud, i troen på, at den dåb, hvor I blev hans børn, virkelig betyder noget afgørende. I dåben åbnede Guds rige sig nemlig for jer, og derfra vil altid skinne et lys, som kan vejlede jer på jeres færd i livet. Ikke at det nødvendigvis bliver en let færd, og lyset kan ofte synes at være borte, men i jeres dåb har I fået skænket en rigdom af fortællinger og menneskelige erfaringer, I kan gøre brug af, når I skal finde jeres egen vej i livet. Derfor har vi haft så meget bibelfortælling i

den tid, vi har kendt hinanden, derfor synger vi om Jesus som kampberedt kriger eller gladiator, som solen, der lyser over verdens kyst, som den, der tager os ved hånden i svære dage, også til allersidst, alt sammen som billeder på hans omsorg for os. Måske er det ikke lige er det, der fylder mest i jeres bevidsthed der, hvor I nu befinder jer, men jeg kan heldigvis til dét sige, at Jesus fra begyndelsen var omgivet af mennesker, der ikke helt var med på, hvad han egentlig var for en størrelse; det er Peter, som vi netop har hørt om, et markant eksempel på, og derfor skal vi høre lidt mere om ham.

Peters idealer er ganske høje både m.h.t. personlige dyder og politiske drømme. Peter var den første til at bekende, at Jesus var Kristus, Guds salvede, men det var også tydeligt, at han forventede, at denne Kristus havde en jordisk opgave, d.v.s. en genrejsning af Israels rige, at han var en jordisk kriger. Det kan vi sagtens sætte os ind i, fordi vi lever i en urolig tid, hvor mange små folk verden over kæmper en eksistenskamp. I en sådan kamp

er det godt at have en dygtig leder, men vi ved også, at en kamp kun vindes ved at man står sammen; en kamp kræver, at man bliver på sin plads koste, hvad det koste vil, og Peter erklærede mange gange, at han var rede til at følge Jesus gennem ild og vand, også selv om Jesus ved deres sidste måltid sammen påstod, at Peter samme nat ville fornægte ham tre gange.

Da Judas sammen med ypperstepræsternes folk ankom til Getsemane have i en mørk nattetime for at forråde Jesus, trak Peter således sit sværd og huggede øret af ypperstepræstens tjener, Malkus. Men da det stod klart for Peter og de øvrige disciple, at Jesus havde tænkt sig at overgive sig uden kamp, flygtede de. Dog, Peter vendte om, han fulgte med ind i ypperstepræstens gård, hvor Jesus blev slæbt hen til pinligt forhør. Det var modigt gjort, for risikoen for at blive genkendt som en af Jesu håndlangere var stor. Og genkendt blev han. Bange for sit eget skind blev han. Fornægte Jesus gjorde han. Tre gange, som det var blevet spået. Men – fortælles det hos de tre andre evangelister – da hanen

galede, og Peter indså sit svigt, brast han i gråd. Han græd bitterligt.

Det er et af de mest hjerteskrærende optrin i den påske, vi netop har fejret, for der er ingen bortforklaringer, intet skønmaleri, kun et fortabt menneske, der har indset sit eget svigt ikke alene af sine idealer, men af venskabet, af kærligheden selv. Han havde jo et eller andet sted fra begyndelsen fornemmet, at Jesus var noget ganske særligt, gjort af et afgørende andet stof end han selv. Peter var fisker, og den første gang han mødte Jesus var en morgen, da han havde fisket hele natten uden at få nogen fangst, stod Jesus på søbredden og bad ham sejle ud igen, og denne gang blev voddet fyldt til bristepunktet af fisk. »*Gå bort fra mig, Herre, for jeg er en syndig mand*« havde Peter sagt til Jesus den dag. Det var en selverkendelse på et tidligt tidspunkt, og måske Peter denne fornægtelsens nat ønskede, at Jesus havde ladet ham være dengang. Så havde det hele været så meget nemmere. Men fordi han fulgte Jesus, har vi altså

både en god fortælling og et hav af menneskelige erfaringer, som slet ikke er så uaktuelle, selv om de blev gjort for et par tusind år siden.

For jeg tror, at mange af os kan se os selv i Peter; vi kan være fulde af gåpåmod og store planer for fremtiden, vi kan svigte vore venner, vi kan selv blive svigtet, og vi kan føle, at vi intet er værd. Og særligt når man er ung, rammer disse store følelser – på godt og ondt - os ekstra hårdt, fordi man først lige er begyndt sit liv og skal lære at være menneske; ligesom stor glæde og store tanker om vor egen fortræffelighed kan fylde det hele, så kan modgang, både den uforskyldte og den selvforskyldte, samt manglende tro på vort eget værd eller på fremtiden fylde det hele. Der er sjældent en gylden middelvej, når man er ung, og døre, som før syntes åbne, kan pludselig forekomme at smække eftertrykkeligt i. Og så sidder man der – alene - og græder bitterligt. Dér har de fleste af os været.

Men så er det godt at huske på Peter. Der var et lys selv for ham, da han var allermest nedbrudt, for det er netop

til ham, Jesus henvender sig i dag, og nu ser Peter ham som den opstandne. »*Elsker du mig mere end de andre?*« er spørgsmålet, han stiller Peter, og læg mærke til, at han spørger lige så mange gange, som Peter få dage tidligere fornægtede ham. Det har sikkert gjort ondt, men Peter svarer: »*Herre, du ved alt; du ved, jeg har dig kær.*« Peter har gjort den på samme tid bitre og glædelige erfaring, at intet ved hans person er skjult for Jesus, så lyve kan han ikke. Når han siger, at han elsker ham, så er der nu den vægt bag ordene, at han, der er pinligt bevidst om sit eget svigt, er lige så bevidst om at være blevet taget til nåde igen af netop den, han svigtede. Peter har langt om længe forstået, hvad det var, Jesus ville og skulle, nemlig besejre døden og åbne himlens port og bringe tilgivelse og barmhjertighed ind i verden, han ved også, at han skal følge den vej, Gud fører ham ad, for Peters idealer er nu knyttet til frelseren selv og ikke til hans egne forestillinger. Hans opgave bliver at være hyrde for dem, der kommer til tro på Jesus. Så meget betror Jesus den, der svigtede. Fra den

dag bestod Peters tro; han fornægtede aldrig mere sin herre men havde ham altid for øje, og det fik voldsomme konsekvenser for ham, for han måtte dø for sin tro. Jesus Kristus lærte Peter livets veje, og han holdt aldrig op med at tro på, at han en dag skulle se ham igen og mættes med glæde for Guds ansigt, i Guds altomsluttende lys. Og fordi Peter til det sidste blev ved med at fortælle om det lys, der aldrig slukkes, så er vi samlet her i dag om præcis den samme tro, som var Peters. I er et sted, hvor I og vi lever tryggere end Peter, heldigvis, men mod og styrke vil I få brug for, bevidstheden om at være elsket som dem, I er med alt, hvad I rummer, det får I brug for, og derfor er Peters tro den bedste gave, I nogensinde vil få. I den tro blev i døbt, i den tro bliver I konfirmeret, i den tro skal I altid vandre, i den tro skal Guds nåde altid være med jer, så det bliver påske hver dag!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og

Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen